

Patrick Ryan

Buckeye

Când va veni furtuna

Traducere din limba engleză de
Bogdan Perdivară

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:

Mihaela Stan

Design copertă: Anna Kochman

Ilustrație copertă: colecție privată, foto © NPL - DeA Picture
Library/Bridgeman Images

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RYAN, PATRICK

Buckeye : Când va veni furtuna / Patrick Ryan ; trad. din lb. engleză
de Bogdan Perdivară. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3365-9

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111

Titlul original: Buckeye

Autor: Patrick Ryan

Copyright © 2025 by Patrick Ryan

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-3365-9

Capitolul unu

Cal Jenkins se născuse în primăvara lui 1920 cu un picior mai scurt decât celălalt. Doar cu vreo patru centimetri mai scurt, însă destul cât să îngreuneze din plin lucrurile. Îi luă de două ori mai mult decât altor puști să se țină în echilibru pe bicicletă. Alergatul nici nu intra în discuție. Așa că pășea fără să șchioapete apăsând și urca treptele fără să se țină de balustradă — până ce tatăl lui, tâmplar amator și colecționar de vechituri, îi îmbunătăți lui Cal situația decupând o talpă nouă, mai groasă, dintr-o anvelopă de cauciuc, și bătând-o în cuie de pantoful stâng. Băieții de la școală, care se distrau pe seama mersului lui Cal, făcură haz pe seama pantofului cu talpă extragroasă (observată de cineva la nici un ceas din prima zi în care o purtase). Însă un băiat — roșu în obraji și mărunț pentru vârsta lui — îl trase pe Cal deoparte, la adunarea de dimineață, și îl informă că, în ochii Domnului, e unic. „Știu asta“, îi zise băiatul, „fiindcă și eu sunt așa. Vezi tu, nu pot ajunge la degetele de la picioare. Am tendoanele neobișnuit de rigide“. Se aplecă de șale să-i demonstreze, abia atingându-și genunchii cu buricele degetelor. „Suntem amândoi sortiți unui scop special“, spuse și, când Cal

întrebă care anume era scopul cu pricina, băiatul ridică din umeri și declară că vor trebui amândoi să aștepte ca să afle.

Aflară — separat și la ani după aceea, după ce Japonia bombardă Pearl Harbor și aruncă țara în panică, după ce tinerii încetară să mai aștepte să li se extragă numărul și începură să se ofere voluntari la încorporare — că să ai un picior cu cinci centimetri mai scurt decât celălalt e suficient pentru a face o persoană inaptă pentru stagiul militar, în vreme ce să ai tendoane neobișnuit de încordate, nu. Băiatul acela, Sean Robinson, fu trimis din Ohio în Mississippi pentru instrucție, apoi în Tunisia, din Tunisia în Sicilia, iar din Sicilia în Germania, unde un glonț îi străpunse gâtul, în pădurea Hürtgen, în vreme ce își încărcă pușca și rostea *Tatăl nostru*. Cal rămase în orașelul de baștină și căpătă de lucru într-o fabrică de ciment. Citi romane de aventuri și benzi desenate până trecu de douăzeci de ani. Se însură cu o fată din localitate, pe nume Becky, și începu să lucreze, de la un punct încolo, în magazinul de scule al tatălui ei. Se întreba uneori dacă are să descopere vreodată care îi e „scopul special” — menirea lui în viață, decisese —, mai ales că se afla nas în nas cu un război mondial care nu voia să-l facă părtaș. Îi era atât de jenă că nu fusese trimis peste ocean, încât își descoperi șchiopătatul înrăutățindu-se de la sine. Povestea în stânga și în dreapta despre picior unor oameni care nu-l întrebaseră și cărora nu le păsa. Ba chiar, câteodată, arăta cu degetul către pantofi, acum comandați de la un furnizor medical din Dayton. „Starea mea îmi cauzează probleme la șold”, zicea. Lucru adevărat, cu toate că problemele încă nu se iviseră.

Bonhomie fusese fondat într-un ungher din nord-vestul statului Ohio, în 1857, de un grupuleț de neguțători

și familiile lor, pe pământ transformat de ultima eră glaciară, când un ghețar își străpunsese drum dinspre Canada și se topise, creând nu doar cascada Niagara și Marile Lacuri, ci și o mlaștină întinsă, în susul statelor Ohio și Indiana, căreia îi trebuiseră treizeci de ani să se usuce, lăsând în urmă sol mănos, bun pentru culturi. Clădiseră orașelul cu bușteni, șisturi și calcar de prin împrejurimi, cu granit din Carolina de Nord, marmură din Vermont și Colorado și oțel din Pennsylvania — aduse toate pe drumul de fier. Târgul avea să fie, un timp, o rețea din nouă străzi, patru dinspre nord către sud și cinci dinspre est către vest. Populația crescuse din interior cât fusese în stare și din exterior cât avusese nevoie. Sporea cu lucrători imigranți și familiile lor la vremea recoltei — porumb, grâu, tomate și sfeclă de zahăr — și iarăși intra la apă când muncitorii își vedeau de drum. Alții se mutaseră în zonă pentru slujbele înființate la fabricile care se înmulțiseră prin districtul Hancock. Imigranți din Italia, Austria, Ungaria, Polonia și Uniunea Sovietică, pe lângă multe alte țări, fuseseră supuși formalităților în insula Ellis și absorbiți de orașele și orașelele estului, deși unii se îndreptaseră spre vest — și, dintre aceștia, unii se opriseră și se stabiliseră în Bonhomie, care părea un loc la fel de bun ca oricare altul. Cu timpul, rețeaua originală devenise cunoscută drept centru, iar ce nu era centru devenise cunoscut drept cartiere. Nu sectoare, care ar fi dus cu gândul la linii despărțitoare clare și nevoia de acele linii, ci cartiere în devălmășie, care căpătau formă pe măsură ce oamenii și-i găseau pe-ai lor. Existau cartiere înstărite, cartiere sărmene, apoi cele intermediare. Un cartier se numea Tiller's Flat, unde viețuiau câteva familii de mexicani și mai toate familiile de negri din localitate — mai

puțin de o duzină —, majoritatea mutați din Sud pentru slujbele în industrie (și ca să scape din Sud). Un cartier de blocuri și bungalow-uri, numit Chesterton, era alcătuit în mare parte din familii de prin Vest, în vreme ce altul, situat între cele două sinagogi, era socotit predominant evreiesc. Când lumea voia să indice un cartier irlandez, se putea referi negreșit la porțiunea cu biserica St. Catherine și Școala Bunul Păstor drept Vatican City. Apoi, împrăștiați prin cartierele cu pricina, erau aceia care nu credeau că țin de vreun grup, în majoritate protestanți.

Până să intre Statele Unite în Al Doilea Război Mondial, populația din Bonhomie trecuse de șase mii. Localitatea avea propria forță polițienească, un departament de pompieri și școală de meserii. Avea și două duzini de restaurante (dacă puneai cafenelele și cofetăriile la socoteală), cinci bănci, patru spălătorii, două magazine de discuri și un cinematograf. Afaceri prosperau și în jurul orașului, companii precum J&J Concrete, Tuck and Sons Aluminum și Mid-American Canning Company; la fel, afaceri piereau, ca de pildă Ingleton's Fizzy Pops, Dilco's Feed & Supplement și Hancock Bell & Skillet Company. Exista un lac în formă de potcoavă, care se întindea pe aproape jumătate de kilometru, mai la sud de oraș, pe lângă Route 18. Către nord, unde Cooper Road făcea joncțiunea cu Highway 23, laleaua de neon a firmei Tuck & Sons — șase metri și jumătate în diametru, roz și plată ca un imprimeu — se înălța deasupra unui stâlp de treizeci de metri, vizibil pe kilometri întregi. Un siloz ruginit, purtând încă însemnul mărcii Purina, se profila ca un monolit la capătul estic al Main Street. Trenuri de marfă și de pasageri treceau zi și noapte prin orașel, iar unele opreau ca să lase sau să ia oameni, corespondență

și bunuri, însă cele mai multe ocoleau depoul, stația și localitatea cu totul.

Bonhomie nu era nici pe departe atât de mic încât toată lumea să se știe cu toată lumea, însă era îndeajuns de mărunț pentru ca, mai devreme sau mai târziu, oricine să aibă impresia că îi cunoaște din vedere cam pe toți ceilalți. De când începuse războiul, tot mai puțini bărbați tineri erau văzuți pe Main Street. Nu lipseau, în schimb, bătrâorii — de la cincizeci de ani în sus — care luptaseră în ultimul război mare. Unul își pierduse brațul și își purta mâneca prinsă cu agrafă, altul se preumbla în cârje de lemn fiindcă unul dintre picioare îi fusese spulberat mai jos de genunchi. Chiar tatăl lui Cal fusese recompensat cu o Inimă Purpurie pentru că încasase un glonț în umăr în vreme ce trăgea la adăpost, în tranșee, un ofițer în Meuse-Argonne — deși medalia nu se vedea pe nicăieri în casa-i tot mai aglomerată și omul nu voia să aducă vorba despre zilele petrecute în război.

Cal era uluit de impactul pe care erau în stare să-l aibă asupra unei persoane cinci centimetri de picior. Privat de acești centimetri, câștigase, se părea, o viață deplină și sănătoasă. Însă nu se cădea să se simtă fericit din pricina asta — nu când un milion de tineri fuseseră încorporați în primul an după intrarea Americii în Al Doilea Război Mondial și zece milioane până la începutul lunii mai a anului 1945. În acea dimineață de marți, Cal abia deschisese magazinul de scule Hanover pe Sutton Street și stătea pe un taburet după teighea, aranjând o cutie cu șaibe, când o femeie intră și îl întrebă dacă e vreun aparat de radio pe undeva.

Avea frunte înaltă și părul roșcat, făcut bucle. Rochia verde-mentă și toca asortată, mănușile albe și rujul coral îl

duseră pe Cal cu gândul la bani. Femeia traversă podeaua cu linoleum, fără să-l scape din ochi. Îi spuse că da, exista un Zenith în prăvălie, dar nu era de vânzare; se afla în birou. Îl întreabă unde e biroul.

— La subsol, răspunse Cal, arătând cu bărbia spre șirul de trepte care începea în capătul teighelei.

Fără să mai scoată o vorbă, femeia trecu pe alături — chiar pe lângă anunțul pe care scria, de mână, DOAR PEN-TRU ANGAJAȚI — și începu să coboare scările.

— Doamnă? rosti Cal.

Lăsa șaibele în cutie și porni după ea.

Subsolul era folosit mai ales pentru depozitarea stocului excedentar —, deși nu fusese mare lucru de depozitat în ultimii ani, cu producția concentrată pe efortul de război. Cal o ajunse din urmă când își făcea loc printre două șiruri înalte de rafturi pe jumătate goale. Îi indică zona din colț pe care proprietarul magazinului, socrul lui, Roman Hanover, o desemnase drept birou.

Vizavi de patul pliant unde avea Roman obiceiul să moșăie, se afla un pupitru mititel pe care țineau socotelile și unde își lua Cal prânzul, asculta emisiuni radiofonice și citea romane de aventuri. Era, la momentul de față, pe la jumătatea *Corsarului cutezător*. Trase de sfoară, aprinzând becul de deasupra, și observă, în licărul său, nuanța intensă de jad a ochilor ei și cât de pronunțați îi sunt pomeții, dând feței o formă de V deasupra lujerului neted al gâtului. Era, își dădu seama, frumoasă. Părea însă agitată, nerăbdătoare. Făcu un gest către radio cu una dintre mâinile înmănușate.

— De ce nu-i pornit?

Cal dădu drumul Zenithului, navigă printre paraziți și țiuieli căutând ce nădăjduia ea să audă și, în câteva

secunde, găsi: Truman, înștiințând țara că Germania capitulase în fața Forțelor Aliate. Era anunțul pe care îl anticipaseră cu toții. Hitler murise de o săptămână. Naziștii predaseră Țările de Jos britanicilor cu cinci zile în urmă. Vestea totuși îți tăia respirația. Auzeau, prin fereastră-oblon care dădea în stradă, chiote și fluierături. Un claxon bipăind întruna. Apoi altul și încă unul.

— Măiculiță! zise Cal. Ți închipui cum e-n Berlin, în momentul ăsta? Aș fi fost și eu acolo, probabil, dacă n-aș fi avut...

Își bălăngăni pantoful cu talpa extragroată.

Ea însă se uita la radioul de culoarea caramelului. Ochii îi scânteiau.

— Crezi că..., a zis, oprindu-se apoi, parcă nesigură de ce vrea să îi spună, și trăgând o gură de aer. Crezi că oamenii vor începe să se întoarcă acasă?

— Din Europa? Așa sper. Dar Hirohito ne dă încă de furcă. S-ar putea să-i trimită în Pacific pe tipii ăia.

Femeia clipi de parcă o usturau ochii și, în vreme ce Truman continua să vorbească, ridică privirea spre acest vânzător de unelte și scule care, cât stătuse așezat după teighea, îi păruse aproape arătos cu ochii aceia albaștri-cenușii, cu părul blond și ondulat arătând de parcă abia și-ar fi trecut prin el degetele, cu mandibula îngustă și ridurile timpurii încadrându-i gura. Acum, că îl vedea întreg, rămânea aproape arătos, dar în alt fel. Nu era foarte înalt și postura îi era șuie, cu soldurile înclinate într-un unghi aproape inconfortabil. Cravata în dungi negre și aurii îi era vârâtă între doi nasturi, pe la jumătatea piepților cămășii de bumbac, și arăta aiurea așa; îi venea să o smulgă. Îl luă, în schimb, de umeri, îl trase spre ea și îl sărută.

Cal ar fi icnit după aer dacă buzele nu i-ar fi fost lipite de ale ei. Se sărutară până ce-și isprăvi Truman discursul. Apoi se dădură înapoi și ea opri radioul. O auzi trăgându-și nasul, îi oferi batista lui. Femeia își tamponă coada ochilor, măsurând iute din priviri patul pliant și pupitrul minuscul, punga cafenie cu mărul alături, cartea de la bibliotecă cu copertă aventuroasă.

— Locuiește vreun copil aici, jos?

— Nu...

Cal nu-și putuse opri tonul alarmat. Poate din pricina stingherelii provocate de apropierea lor. Acum, că anunțul fusese făcut, nu mai aveau motive să rămână în subsol.

— Aici, adică, facem noi facturile și comenzile, și...

— Sunt Margaret, apropo. Salt¹, ca aia din solniță.

— Cal Jenkins.

Dădură mâna — zâmbind la senzația atât de formală după ce tocmai se petrecuse între ei.

— Ar trebui să plec, zise Margaret.

O urmă iarăși pe scări în sus, clămpănind inegal din pantofi. Margaret îi spuse că se plimba pe stradă și că văzuse cum lumea se repede la mașini, cum își pornesc toți radiourile, își dăduse seama că se petrece ceva, dar nu știuse pe cine să abordeze. Îi mulțumi, apoi își trecu ochii peste rafturi, peste standurile promoționale.

— De aproape șase ani stau în orașul ăsta și n-am fost niciodată pe aici.

Cal se mulțumi să încline din cap, gândind: *Te-aș fi ținut minte.*

O văzu, prin vitrină, înaintând pe trotuar. Încă răsunau claxoane. Un băiat se cocoțase pe cutia poștală de

¹ „Sare” (în engleză) (*N.t.*).

peste stradă și, făcându-și portavoce din căușul palmei, transmitea capitularea. Cal ar fi trebuit să sune acasă, cum altfel, să vadă dacă Becky deschisese radioul. Ea ar fi vrut să știe, chiar dacă nu și să stea de vorbă cu el. Își trecu peste gură dosul palmei și băgă de seamă, pe degetul mare, o dâră de ruj nuanța coralului, iarăși minunându-se de ceea ce abia se întâmplase. Câtă vreme rămânea acolo la geam, își spuse, câtă vreme Margaret Salt se mai afla în raza lui vizuală, încă era tipul care trebuise să-și șteargă de pe față rujul coral al unei necunoscute frumoase.

Margaret coti pe Durbin Street și se făcu nevăzută.

Cu trei ani și jumătate mai înainte, o privire aruncată lui *Jenkins, Calvin M.* îi spusese doctorului militar tot ce trebuia să știe. În tălpile goale, Cal nu era în stare să stea drept de-a binelea ori măcar să își mențină umerii la același nivel.

— Încearcă la Corpul de Protecție Civilă, îl îndemnă doctorul. Sunt sigur că te pot folosi.

Era în ianuarie 1942, la mai puțin de o lună după atacul asupra Pearl Harborului. Centrul de recrutare din Bonhomie era plin de tineri simetrici așteptându-și încorporarea.

— O să-mi dea uniformă?

Cineva din spatele lui Cal pufni în râs.

— O banderolă, așa cred, răspunse doctorul. Mulțumesc că ai venit, băiete. Îmbracă-te și du-te acasă!

A scris ceva pe fișa lui Cal, a stampilat-o și i-a întins-o asistentei pentru procesarea finală.

Însă Cal își luase liber de la fabrica de ciment pentru asta, neștiind cât are să dureze, și locuia într-o garsonieră cu chichinetă din clădirea șubredă în stil victorian a

doamnei Gautier de pe Third Street — nu tocmai un loc în care voia să zacă și să se posomorască. Așa că prefera să își îndrepte automobilul Nash cărămiziu pe străzile înzăpezite către băcănia Paulson's, cumpără de-ale gurii cu tichetele de rații ale tatălui său și i le duse acasă ălui bătrân.

Jumătatea de hectar de teren aflată ceva mai la vest de oraș și casa galbenă, cu etaj, construită acolo nu prea aduceau cu locul unde crescuse Cal. Fratele lui, Robert, murise de gripă când Cal avea șase ani; sora, Grace, de tuberculoză, când avea nouă. În același an răposase și mama lui, Dora, de mai multe afecțiuni, în principal de pneumonie. Rămăseseră, prin urmare, doar Cal și tatăl lui, iar Cal se mutase de acasă îndată ce împlinise optsprezece ani. Era greu de știut ce formă ar fi căpătat casa și ăl bătrân dacă n-ar fi fost războiul — nu cel de acum, cel dinainte — și toate decesele din familie fără legătură cu războiul, care se produsese după, ori toată băutura care-i alimentase lui taică-său suferința. În Everett sălășluia acum o detașare încăpățânată care părea să se adâncească odată cu obrajii scobiți, un apetit pentru suspiciune și un imbold necontrolat pentru strâns maldăre de lucruri care devenea tot mai vorace cu fiecare an scurs — și acestea toate făceau binevenit faptul că locuința nu se afla în oraș. Îndeobște, Everett era văzut pedalând cu căruțul după el pe străzile din Bonhomie și oprindu-se să extragă obiecte de prin ghene și tombe-roane. Când și când, cineva mai țipa la el ori se plângea la primărie. De mai multe ori se trăsese cu o armă de calibrul .22 de la geamul lui de la mansardă și câte un ajutor de șerif trebuise trimis acolo, fiindcă iarăși îl apucaseră damblalele pe țăcănitul de pe Compton Road.

Beleaua era felul în care îi lucra lui taică-său creierul, credea Cal. Beleaua mai era și întregul *calabalâc*. Everett reușise cu greu să-și scoată familia la liman pe timpul Crizei și nu îndura niciun pic de risipă. Păstra haine vechi de decenii — ale lui și ce mai găsea. Aduna mâncare pe care n-avea să pună gura în veci, alimente stricate. Ținea reviste, ziare, calendare, etichete de pe conserve. Nasturi, cutii de chibrituri, cioturi de creion. Craniile iepurilor și ale veverițelor pe care le împușcase și mâncase. Papiote, colaci de funie și bobine de sârmă. Tigăi de fontă, clopote și limbi de clopot de la defuncta fabrică, date la rebuturi. Păstra ustensile de bucătărie de toată mâna peste care dăduse scormonind prin groapa de gunoi a târgului sau prin tomberoanele altora. Aduna cauciucuri, cataloage, felicitări trimise străinilor. Dulap cu băuturi nu avea, însă oploșite (și ascunse) prin casă se aflau sticle cu spirtoase de tot soiul, cumpărate, găsite sau care îi fuseseră date ca plată pentru cine știe ce muncă mărunță. În băutura din spate se aflau patru Forduri Model T, dintre care nu se putea conduce niciunul. Deveniseră receptacule pentru doze goale, borcane cu filet, pentru rețete și piese de mașină. Unul dintre vehicule — ieșit de pe banda de asamblare în anul nașterii lui Cal — fusese transformat în poiată pentru găini.

Bătrânul avea șaizeci și unu de ani, prinsese paisprezece președinți (șase din Ohio) și, cu toate că lumina ochilor îi era înșesată cu scame și cataractă, le scrisese epistole tuturor, de la Woodrow Wilson încolo. Nu-i păsa de frizeri, își tăia singur părul, își lăsa barba încărunțită să crească mare și sârmoasă. Era slab; dacă ai fi dat peste el în pielea goală, i-ai fi văzut oasele împungând să iasă prin piele, nu fiindcă ar fi fost suferind de ceva, ci fiindcă

pentru el mâncarea, acum că rămăsese singur, însemna doar umbra unui gând.

Era în curtea din spate când auzi anvelopele lui Cal rulând pe pietrișul aleii. Auzi motorul oprindu-se și, la câteva momente, ciocănitul lui Cal în ușa din față. Apoi, pași dând roată casei, făcând să crănțane stratul subțire de zăpadă nouă care înghețase și prinsese crustă peste noapte.

— Taică?

O pasăre-cardinal trasă o linie vineție peste zăpadă. Cal era acolo: oprit între dulap și lădița frigorifică de coca-cola. Având sub braț o pungă cu de-ale gurii.

— Merg urechile azi, taică?

— Merg.

Nu tocmai bine de la Saint-Mihiel încoace, de fapt, dar funcționale.

— Dacă nu te-aș ști, zise Cal, aș crede că te-ai pus pe îngrașat. Câte rânduri de țoale ai pe tine?

Everett, care se îmbrăcase cu patru jachete, două fulare, o bluză groasă și, pe sub acestea toate, cu o pijama, târa o roată cu cauciucul pleoștit către garajul din dosul casei. În cele câteva zile de când nu mai trecuse pe-acolo Cal, taică-său izbutise cumva să salte toate cele cinci Forduri și să le scoată cele douăzeci de roți. Mașinile stăteau pe cricuri și pe butuci. Roțile și anvelopele dezumflate zăceau morman lângă garaj, cu excepția celei pe care o împingea prin zăpadă. Toate acestea îi sugerară lui Cal că măcar taică-său nu se ținuse de pileală.

— Ce faci?

Parcă sătul să tot răspundă la întrebare (deși nu mai vorbise cu nimeni de la ultima vizită a lui Cal), Everett, târând încă vreo câțiva pași roata, rosti cu arțag: